

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 31/04-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. mája 2004 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho a zo sudcov Jána Auxta a Juraja Horvátha v konaní o sťažnosti Dr. S. M. a K. M., obaja bytom Č. V., zastúpených advokátom Mgr. M. M., B., vo veci porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 52/01, za účasti Okresného súdu Bratislava I, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Dr. S. M. a K. M. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 52/01 porušené bolo.

2. Dr. S. M. a K. M. priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré im je Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý vyplatiť spoločne a nerozdielne do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

3. Okresný súd Bratislava I je p o v i n n ý uhradiť Dr. S. M. a K. M. do jedného mesiaca od doručenia tohto nálezu trovy konania vo výške 8 796 Sk (slovom osemtisícšesťdesiatšesť slovenských korún) na účet advokáta Mgr. M. M., B.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 31/04 z 5. februára 2004 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Dr. S. M. a K. M., obaja bytom Č. V. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 52/01.

Z prijatej sťažnosti vyplýva, že navrhovatelia podali 3. apríla 2001 okresnému súdu návrh na „... *určenie veľkosti spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnostiach...*“ smerujúci proti sťažovateľom (v konaní pred okresným súdom v procesnom postavení žalovaných).

Sťažovatelia uviedli, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo vydané rozhodnutie vo veci samej. Konanie v predmetnej veci bolo napokon okresným súdom

zastavené na základe späťvzatia návrhu navrhovateľov na pojednávaní uskutočnenom 23. februára 2004, keď sa títo súčasne vzdali aj práva na podanie opravného prostriedku.

Vo svojej sťažnosti sa sťažovatelia okrem iného domáhali, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy rozhodol, že postupom okresného súdu bolo porušené ich základné právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a súčasne žiadali, aby im ústavný súd priznal primerané finančné zadost'účinenie v sume 50 000 Sk.

Podpredsedníčka okresného súdu sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadrila k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 2040/03 z 5. decembra 2003 doručeným ústavnému súdu 11. decembra 2003, v ktorom sa okrem iného uvádza: „*S návrhom na začatie konania sa navrhovatelia v 1. – 8. rade zastúpení advokátom Mgr. V. G. obrátili na Okresný súd Bratislava I dňa 3. 4. 2001. Súdny poplatok za návrh v súlade so zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v platnom znení, uhradený nebol. Právny zástupca oprávnených dňa 28. 6. 2001 podal návrh na vydanie predbežného opatrenia. Konajúca sudkyňa úpravou zo dňa 3. 8. 2001 vyzvala navrhovateľov a ich právneho zástupcu aby súdu v lehote 30 dní predložili dôkaz o hodnote spornej nehnuteľnosti a uznesením č. k. 7 C 52/01-18 zo dňa 3. 8. 2001 rozhodla o návrhu na vydanie predbežného opatrenia. Sťažovatelia v 1. a 2. rade ako odporcovia v 1. a 2. rade doručili súdu dňa splnomocnenie zo dňa 7. 10. 2001 na zastupovanie v tomto konaní pre Mgr. M. M., B. Z dôvodu odvolania odporcu v 1. a 2. rade doručeného tunajšiemu súdu dňa 26. 10. 2001 bola vec predložená na rozhodnutie Krajskému súdu Bratislava dňa 7. 11. 2001. Krajský súd Bratislava uznesením č. k. 17 Co 501/01-30 zo dňa 31. 1. 2002 odvolanie sťažovateľov (odporcov v konaní) odmietol. Uznesenie sa stalo právoplatným dňa 27. 7. 2002. Úpravou zo dňa 24. 10. 2002 požiadala konajúca sudkyňa o pripojenie sp. zn. D 573/98. Dňa 7. 11. 2002 navrhovateľka v 7. rade doručila tunajšiemu súdu späťvzatie návrhu na začatie konania. Úpravou z 10. 2. 2003 konajúca sudkyňa vyzvala právneho zástupcu navrhovateľov opakovane, aby v lehote 15 dní predložil doklad o hodnote sporného podielu nehnuteľnosti s tým, že ak v stanovenej lehote ocenenie sporného podielu nepredloží, súd nariadi znalecké dokazovanie na náklady navrhovateľov. Dňa 28. 5. 2003 doručil právny zástupca navrhovateľov znalecký posudok*

znalca V. Š. Dipl. tech. Sudkyňa úpravou zo dňa 4. 8. 2003 vyzvala navrhovateľov na zaplatenie súdneho poplatku za návrh pod hrozbou zastavenia konania (§ 10 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. v znení zmien a doplnkov). Podľa výpisu NBS zo dňa 31. 10. 2003 bol poplatok zaplatený. Uznesením č. k. 7 C 52/01 zo dňa 7. 11. 2003 súd konanie v časti návrhu navrhovateľky v 7. rade zastavil a stanovil termín pojednávania na 23. 2. 2004.

Ako to vyplýva z priebehu konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 7 C 52/01 nedošlo k prietiahom v konaní. Sudkyňa pri výkone svojej funkcie rozhodovala v súlade s Občianskym súdnym poriadkom a zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v platnom znení.

S poukazom na uvedené si dovoľujeme navrhnúť váženému Ústavnému súdu Slovenskej republiky, aby v prípade, že sťažnosti sťažovateľov prijme na prejednanie, aby bola vzatá na vedomie skutočnosť, že zákonná sudkyňa vybavuje v oddelení 7 C vysoký počet pridelených vecí a podanie navrhovateľov nemalo riadne náležitosti (nebol uhradený súdny poplatok v súlade so zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v platnom znení, nemalo doložené potrebné listinné dôkazy – znalecký posudok na sporný podiel nehnuteľnosti).“

Toto vyjadrenie bolo podpredsedníčkou okresného súdu doplnené listom zo 6. apríla 2004, v ktorom uviedla, že trvá na svojom vyjadrení z 5. decembra 2003, súčasne oznámila, že konanie vo veci bolo v dôsledku späťvzatia návrhu uznesením z 23. februára 2004 zastavené, a požiadala ústavný súd, aby zvážil, či prizná sťažovateľom primerané finančné zadosťučinenie. Prehľad úkonov uvedených vo vyjadrení podpredsedníčky okresného súdu z 5. decembra 2003 sa zhoduje so zisteniami ústavného súdu vyplývajúcimi z preskúmania dotknutého súdneho spisu sp. zn. 7 C 52/01. Pri celkovom hodnotení prietáhov konania ústavný súd bral do úvahy všetku dokumentáciu obsiahnutú v predložennom spise a všetky okolnosti, ktoré z nej vyplývali.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovatelia sa svojou sťažnosťou domáhali vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov...“.

Sťažovatelia zároveň namietali aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého „Každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...“.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov“ (napr. IV. ÚS 59/03), pričom „tento účel možno dosiahnuť zásadne až právoplatným rozhodnutím. Nepostačuje, že štátny orgán vo veci koná“ (I. ÚS 76/03, II. ÚS 157/02). K vytvoreniu „stavu právnej istoty preto dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (napr. III. ÚS 127/03).

Preto je základnou povinnosťou súdu a sudcu zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania

postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu spravidla oznámi deň, keď sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3).

Pri uplatnení týchto kritérií však ústavný súd súčasne zastáva názor, že ich aplikácia je oveľa jednoduchšia v prípade, ak zistí, že „súd bol celkovo nečinný a od podania žalobného návrhu neuskutočnil vo veci žiadne úkony“ (II. ÚS 4/03).

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd aj v predmetnom prípade bral do úvahy skutkový stav veci a platnú právnu úpravu (napr. I. ÚS 132/02) relevantnú pre rozhodnutie, ako aj právnu povahu (charakter) veci.

Predmetom konania na okresnom súde vo veci vedenej pod sp. zn. 7 C 52/07 bolo rozhodovanie „o určenie veľkosti spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnostiach“.

Ústavný súd zistil, že počas trvania napadnutého konania (teda v priebehu takmer troch rokov) nevykonal okresný súd (s výnimkou pojednávania nariadeného na 23. február 2004 a na ňom vydaného uznesenia o zastavení konania) žiaden relevantný procesný úkon vo veci samej.

Vychádzajúc zo zisteného priebehu konania v predmetnej veci (nezaobranie sa jej meritom) ústavný súd dospel k záveru, že predmet konania, resp. skutková a právna povaha sporu nemohli mať žiadny vplyv na dĺžku konania pred okresným súdom, a preto ani nepovažoval za potrebné zaoberať sa hodnotením právnej a faktickej zložitosti sporu.

2. Správanie účastníkov konania (sťažovateľov) je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. V predmetnej veci sťažovatelia ničím neprispeli k predĺženiu súdneho konania.

3. Tretím kritériom, použitím ktorého ústavný súd zisťuje, či došlo k porušeniu označených základných práv sťažovateľov, je postup samotného súdu v konaní.

Na základe výzvy okresného súdu z 3. augusta 2001 navrhovatelia oznámili súdu (oznámenie doručené súdu 30. októbra 2001), že na stanovenie základu pre určenie výšky súdneho poplatku je možné použiť už existujúci znalecký posudok, ktorý je súčasťou dedičského spisu vedeného na okresnom súde pod sp. zn. D 573/98, Dnot 106/98. Dňa 24. októbra 2002 (takmer po 1 roku od oznámenia) dal zákonný sudca pokyn kancelárii, aby bol k predmetnému spisu pripojený spis sp. zn. D 573/98, Dnot 106/98. Napriek uvedenému zákonný sudca listom z 28. apríla 2003 opätovne vyzval navrhovateľov, aby v lehote 15 dní súdu „... *predložili doklad o hodnote sporného podielu nehnuteľnosti!!!*“ Na základe tejto výzvy bola okresnému súdu 28. mája 2003 predložená kópia znaleckého posudku zo spisu sp. zn. D 573/98, Dnot 106/98 a v nadväznosti na to vyzval okresný súd navrhovateľov, aby zaplatili súdny poplatok.

Obdobie od 30. októbra 2001, keď navrhovatelia okresnému súdu oznámili, že na účely stanovenia základu pre výpočet súdneho poplatku je možné použiť znalecký posudok, ktorý je súčasťou dedičského spisu okresného súdu sp. zn. D 573/98, Dnot 106/98, do 3. septembra 2003, keď okresný súd na základe tohto znaleckého posudku vyzval navrhovateľov na zaplatenie súdneho poplatku, ústavný súd pripísal na ťarchu okresného

súdu ako obdobie, keď okresný súd konal neefektívne, t. j. so zbytočnými priet'ahmi (v trvaní 1 roka a 10 mesiacov).

Ústavný súd sa stotožnil s názorom s'ťažovateľov a kvalifikoval realizáciu opakovanej výzvy okresného súdu adresovanej právnenému zástupcovi navrhovateľov z 10. februára 2003 na doloženie dokladu o hodnote sporného podielu nehnuteľnosti ako nenáležitý postup okresného súdu, v dôsledku ktorého došlo k vzniku zbytočných priet'ahov v konaní. Naopak, ústavný súd nemohol súhlasiť s názorom s'ťažovateľov, že konanie malo byť zastavené v súlade s § 10 ods. 2 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, pretože v danom prípade nešlo o nezaplatenie poplatku v dodatočnej lehote určenej okresným súdom na základe jeho výzvy, ale okresný súd iba urgovoal predloženie znaleckého posudku, z ktorého by bolo možné zistiť základ pre výpočet poplatku.

Ústavný súd konštatuje, že skutočnosť, že navrhovatelia nezaplatili súdny poplatok do 31. októbra 2003, nezbavovala okresný súd povinnosti konať vo veci bez zbytočných priet'ahov, a preto ústavný súd nemohol akceptovať tento dôvod jeho nekonania, na ktorý poukázala vo vyjadrení podpredsedníčka okresného súdu. Keďže samotná výzva nemá povahu procesného rozhodnutia, konanie vo veci pokračovalo, o čom svedčí aj ďalší postup okresného súdu. Obdobne nemohol prijať argument podpredsedníčky okresného súdu ospravedlňujúci priet'ahy v konaní s poukazom na vysoký počet zákonnej sudkyňi pridelených vecí. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 159/02, II. ÚS 26/03, I. ÚS 76/03) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné priet'ahy v súdnom konaní.

Vyššie uvedený postup okresného súdu nesvedčí o tom, že by svoju činnosť organizoval v súlade s povinnosťou uloženou mu § 100 ods. 1 OSP tak, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Vychádzajúc z uvedeného dospel ústavný súd k názoru, že postupom okresného súdu v konaní, ktoré bolo na ňom vedené pod sp. zn. 7 C 52/01, došlo k zbytočným priesťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na to, že na základe späťvzatia návrhu navrhovateľmi bolo konanie vo veci zastavené (uznesenie o zastavení konania z 23. februára 2004, ktoré vzhľadom na to, že účastníci konania sa po jeho vyhlásení výslovne vzdali opravného prostriedku, nadobudlo právoplatnosť v deň, keď bolo vyhlásené), čím sa odstránil stav právnej neistoty sťažovateľov, neprichádza už do úvahy, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných priesťahov.

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie“.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Z ustanovenia § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde vyplýva, že primerané finančné zadosťučinenie má povahu náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch. Podľa ods. 5 citovaného zákonného ustanovenia ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti žiadali o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 50 000 Sk z dôvodu neprijemností spojených s neprimeranou dĺžkou konania a obmedzenia výkonu základných práv a slobôd, ktoré im spôsobil okresný súd svojím postupom v napadnutom konaní.

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadost'učinenia, ktoré je peňažnou protihodnotou utrpenej nemajetkovej ujmy (napr. I. ÚS 15/02, IV. ÚS 84/02).

Pri určení výšky primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na celkovú dĺžku konania okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 7 C 52/01, berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu, ako aj skutočnosť, že sťažovatelia k vzniku zbytočných priet'ahov nijako neprispeli, v neposlednom rade tiež povahu prípadu a pozíciu sťažovateľov, ako aj vzhľadom na zavŕšenie princípu spravodlivosti ústavný súd považoval priznanie sumy 20 000 Sk solidárne obom sťažovateľom za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom Mgr. M. M., uplatnených v podaní doručenom ústavnému súdu 30. júla 2003. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 13 ods. 8, § 16 ods. 1 písm. a) a c) a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“). Ústavný súd pri priznaní trov konania vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2002, ktorá bola 12 811 Sk. Úhrada bola priznaná

v celkovej výške 8 796 Sk za 2 úkony po 4 270 Sk a 2 x 128 Sk režijný paušál (§ 19 ods. 2 vyhlášky).

Úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2004